

különszám
Júlia

Világszerte Nr. 1

Melanie Milburne

Soha ne add fel!

Ally Blake

Táncra született

Joss Wood

Túl szép, hogy igaz legyen?

Cara McKenna:

Egy nap Rómában

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Melanie Milburne, 2013 – Harlequin Magyarország Kft., 2016*

A mű eredeti címe: *Never Underestimate a Caffarelli* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Czárán Judit

© *Ally Blake, 2014 – Harlequin Magyarország Kft., 2016*

A mű eredeti címe: *The Dance Off* (Harlequin Mills & Boon, Modern Tempted)

• *Magyarra fordította:* Kiss Gábor

© *Joss Wood, 2013 – Harlequin Magyarország Kft., 2016*

A mű eredeti címe: *Too Much of a Good Thing?* (Harlequin Mills & Boon, Modern Tempted)

• *Magyarra fordította:* Herczog Gábor

© *Harlequin Books S.A., 2014 – Harlequin Magyarország Kft., 2016*

A mű eredeti címe: *When in Rome* (Harlequin Internet Title)

• *Magyarra fordította:* Kovács Ágnes

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA KÜLÖNSZÁM 76. számában, 2016

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-392-5

• *Kép:* iStockphoto

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2016

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Melanie Milburne
Soha ne add fel!

1. FEJEZET

– De hát tudja, hogy én elvből nem kezelek férfi beteget! – emlékeztette a főnökét Lily, a Dél-londoni Rehabilitációs Klinika fizioterapeutája.

– Tudom, de ez most magának is kivételes lehetőség – válaszolta Valerie. – Raoul Caffarelli nagyon gazdag ember. A négy hét alatt, amit nála kellene töltenie Normandiában, többet keresne, mint itt egy év alatt. A bátyja ragaszkodik magához, mert meg van győződve róla, hogy maga az egyetlen, aki alkalmas a feladatra.

– A bátyja? – ráncolta a homlokát Lily.

– Igen. Raoul állítólag mindenféle kezelést visszautasít, és a rehabilitációja óta teljesen visszavonultan él, de a bátyja, Rafe olvasott valahol arról, hogy maga milyen sikereket ért el Kasim al-Balawi sejk lányának kezelésében, és nagyon szeretné, ha az öccsén is segítené. A pénz nyilván nem számít.

Lily elgondolkodva rágta az ajkát. A mesés honorárium persze vonzotta, már csak az édesanyja katasztrofális anyagi helyzete miatt is, de az ötlet, hogy egy férfit a saját otthonában kezeljen, olyan volt neki, mint valami rémálom. Még ha az illető tolószékben ül is.

– Nos, a válaszem: nem – felelte, és úgy tett, mint aki lázasan keres valamit a beteglapokat rejtő fiókban. – Kénytelen lesz valaki mást ajánlani neki.

– Attól tartok, hogy ilyen opció nincs. A Caffarelli fivérek híresek róla, hogy mindig keresztülviszik az akaratukat. Márpedig Rafe ragaszkodik hozzá, hogy a szeptemberben tartandó esküvőjén Raoul legyen a tanú. És a fejébe vette, hogy maga az egyetlen, aki addigra talpra tudja őt állítani.

Lily betolta a fiókot, és újra Valerie-hez fordult.

– Miért? Tán azt hiszi, varázsló vagyok? Ki tudja, az is lehet, hogy az öccse soha nem fog járni többé, nemhogy pár hét múlva.

– Igen, ez is elképzelhető, de legalább meg kellene próbálnia – kérte Valerie. – Ritka az ilyen munka. Ingyen koszt-kvartély egy patinás normandiai kastélyban, és hozzá rengeteg pénz. Fogadja el az ajánlatot, Lily! Ezzel a klinikának is szívességet tenne, hiszen tovább öregbítené a hírnevünket, amit a sejk lányánál elért eredményeivel alapoztunk meg. Annyi betegünk lenne, hogy nem győznénk ellátni őket.

Lily kezdett pánikba esni. A szívverése felgyorsult, és úgy érezte, nem kap rendesen levegőt. Lázasan kutatott az agyában megfelelő kifogás után, de közben nem tudott nem gondolni rá, milyen sokat jelentene az édesanyjának, ha elvállalná a munkát. Ráadásul a munkaadójával szemben is szeretett volna lojálisnak mutatkozni.

– Először is látnom kellene Caffarelli úr röntgenjét, és meg kellene néznom a kórlapját is. Lehet, hogy nem tudok rajta segíteni, és akkor kár illúziókba ringatnunk őt és a bátyját.

Valerie azonnal odaült a számítógéphez.

– A felvételeket és a szakértői véleményeket már megkaptam. Rafe Caffarelli elküldte őket e-mailben. Máris továbbítom magának.

Mikor Lily nem sokkal később visszament a szobájába, az első dolga volt, hogy megnézze az e-mailt. Amiből megtudta, hogy Raoul Caffarelli vízisielés közben szenvedett gerincsérülést. A balesetben a jobb karját is eltörte, de az már majdnem teljesen összeforrt. Viszont a lábai még mindig érzéketlenek, és segítség nélkül még felállni sem tud, nemhogy járni. Az idegsebészek szerint a teljes gyógyulásra nincs sok esélye, de Lily annyi helytelen diagnózissal találkozott már életében, hogy ezt sem vette készpénznek.

Kétségtelenül vannak olyan gerincsérülések, amelyek egyáltalán nem gyógyíthatók, de vannak olyanok is, amelyek igen, és a kettő között is széles a skála. Sok múlik azon, hogy milyen típusú sérülésről van szó, illetve hogy milyen a beteg általános egészségi állapota.

Lily szerette kombinálni a különböző kezelési módokat. A mozgás, izomépítés és masszázs klasszikus módszerei mellett alternatívnak tekintett elemeket is beépített, amilyen az aromaterápia, a táplálkozási szokások megváltoztatása, illetve különböző vizualizálási technikák.

A sejk lánya, Halimah al-Balawi volt az egyik sztárbetege. Mielőtt foglalkozni kezdett vele, három különböző idegsebész állította egyhangúan, hogy soha többé nem fog járni. Ám a fiatal nő három hónap után botal, a kezelés végére pedig már bot nélkül is járt.

Lily töprengve dőlt hátra székében. A legtöbb nő valószínűleg éveket adna az életéből, ha egy olyan híres és gazdag férfival dolgozhatna együtt, mint Raoul Caffarelli, és élvezné a munka minden percét.

De én nem ilyen vagyok. Nekem minden perc kínszenvedés lenne, tépelődött.

Már a gondolattól rosszul volt, hogy hozzá kell érnie egy férfi testéhez. Márpedig a fizioterápia kifejezetten megköveteli a testkontaktust. A szoros testkontaktust. A meztelen bőr érintését, masszírozását...

Ebben a pillanatban megszólalt a mobilja. A kijelzőn látta, hogy az édesanyja az.

– Szia, anya, mi újság?

– Drágám, tudod, hogy nem szeretlek munka közben zavarni, de muszáj elmondanom, hogy az előbb telefonáltak a bankból, hogy ha nem fizetem be sürgősen a kölcsön elmaradt törlesztőrészeit, akkor érvényesítik a házzal kapcsolatos jelzálogjogukat. Próbáltam nekik elmagyarázni, hogy azért nem tudok fizetni, mert Martin kifosztott, de nem érdekelte őket.

Lily bele se mert gondolni, mibe került ez az egész az édesanyjának. Szegény, szörnyű nagy hibát követett el, hogy megbízott abban a csalóban, és most csúnyán megfizet érte. Az a gazember az összes spórolt pénzét leemelte a bankszámlájáról.

Vajon az imént kapott ajánlatban nem a sors kezét kellene látnia? Vajon megteheti, hogy visszautasít egy ilyen jól fizető munkát, mikor az anyja szörnyű bajban van? Hiszen ő is mellette állt, amikor neki volt szüksége rá. Azokban a rettenetes időkben az édesanyja mindenről lemondott, hogy mellette lehessen, és segítsen neki kimászni a szakadékból, ahova a kétségbeesés és az öngyűlölet taszította. Nem lenne itt az ideje, hogy ezt meghálálja neki?

Hiszen csak egy hónapról van szó.

Négy hétről.

Harminc napról.

Egy örökkévalóságról.

– Megoldjuk, anya – mondta, majd kissé remegő hangon hozzátette: – Lesz most egy új betegem, de sajnós, ez azt jelenti, hogy az egész augusztust Franciaországban kell töltenem. Viszont a páciens előre fizet, és a pénz bőven fedezi, amivel a banknak tartozol. Ne félj, nem fognak kitenni a házadból!

– Mondtam már, hogy nincs szükségem senkire – nézett a bátyjára bosszúsan Raoul.

Rafe idegesen felsóhajtott.

– Szerintem meg nem élheted le a hátralevő életedet remeteként. Miért vagy ilyen makacs? Hát nem érted, hogy ez a legjobb és egyben talán az egyetlen esélyed rá, hogy újra ép ember legyél?

Raoul az egészséges kezével odébb tolta magát a tolószékében, mert most még a bátyja közelsége is idegesítette. Tudta, hogy Rafe jót akar, de neki már a gondolattól felállt a hátán a szőr, hogy egy idegen angol nő beköltözzön a házába, és nap mint nap ossza neki az ést.

– Ugyan már! A legjobb olasz orvosok egyhangúan állították, hogy nem fog javulni az állapotom. Úgyhogy semmi szükségem erre az Archerre.

– Na, ide figyelj! Tudom, nagyon megviselt, hogy Clarissa felbontotta az eljegyzésedet, de azért még nem kellene minden nőt...

– Ennek semmi köze Clarissához! – szakította félbe ingerülten Raoul.

– Hiszen még csak nem is voltál belé igazán szerelmes. Egyszerűen eldöntötted, hogy jó lesz ő neked. De a baleset megmutatta, milyen valójában. Szerintem – és ezt Poppy is így gondolja – örülnöd kellene, hogy megszabadultál tőle.

– Nocsak, tényleg? Szóval szerinted kifejezetten szerencsés fickó vagyok? Hát akkor nézz rám, légy szíves! Tolószékben ülök, és egyedül még a gatyámat sem tudom felhúzni.

Rafe idegesen beletúrt a hajába.

– Bocs, nem úgy értettem. De szeretném, ha legalább azt megengedné, hogy egypár napra idejöjjön az a nő. Aztán ha nem válik be, legfeljebb elküldöd. Az már a te döntésed lesz, hogy meddig marad.

Raoul odagurult az ablakhoz, és kinézett a mezőre, ahol a lovai legelésztek. Nem tud kimenni hozzájuk, hogy megpaskolja a hátukat, vagy beletúrjon a sörényükbe, mert a testének a foglya. Az orvosok szerint szerencséje van, hogy nem vált deréktől lefelé teljesen érzéketlenné, hogy tökéletesen szabályozni tudja a kiválasztását, sőt akár szexelni is tudna, ha lenne olyan nő, aki hajlandó ilyen állapotban lefeküdni vele.

De ilyen nő nincs. Ez elég nyilvánvalóan kiderült abból, ahogy Clarissa bánt vele.

Istenem, bárcsak visszakaphatná a régi testét! Bárcsak visszaszerezhetné a régi életét!

De Raoul nem hitt benne, hogy ez az Archer nevű nőszemély tényleg az a mágus, akinek Rafe gondolja. Ellenkezőleg, nyilván valami sarlatán, ő pedig nem szeretné hiú reményekbe ringatni magát. A legjobb, ha egyedül van, és próbál hozzászokni az új helyzethez. Mert egyelőre nem áll még készen rá, hogy ebben az állapotában mások előtt mutakozzon. Már a gondolattól rosszul volt, hogy valami paparazzo esetleg lefényképezheti őt a tolószékében.

– És különben is maximum egy hónapról van szó, Raoul – zökkenetette ki őt sötét gondolataiból Rafe. – Kérlek, legalább próbáld meg!

Raoul tudta, mennyire aggódik érte a bátyja, és nem csak ő. Remy, az öccsük is itt járt előző nap, és Rafe-fel együtt próbálták őt felvidítani. Igen, a testvérei tényleg mindent megtesznek, hogy segítsenek rajta. Ellentétben a nagyapjukkal, Vittorióval, aki folyton szemrehányásokkal illeti, és egyre csak azt ismételteti, hogy ő tehet mindenről. Hát igen, az együttérzés soha nem volt az erőssége.

– Adj legalább egy hét gondolkodási időt!

Ám Rafe csak hallgatott, ami semmi jót nem ígért.

– Ugye nem azt akarod mondani, hogy... – nézett rá gyanakodva Raoul, de a mondatot nem fejezhette be.

– De igen, odakint vár a reggelizőszobában.

Raoul elkáromkodta magát – valami furcsa olasz-francia-angol keveréknyelven. Rettentően dühös volt. Még életében nem érezte ennyire tehetetlennek és kiszolgáltatottnak magát. De hát minek nézi őt a bátyja? Kisgyerekeknek, aki képtelen önálló döntéseket hozni?

Neki ez a kastély a menedéke!

– Higgadj le! – kérte a bátyja. – Mindent hall.

– Nem érdekel! Inkább azt mondd meg, hogy lehettél ilyen...

– Én csak segíteni szeretnék neked, mert te szemlátomást nem akarsz segíteni magadon. Nem tudom elviselni, hogy ilyennek látlak. Egész nap csak ülsz és emészted magad, s mindenkinek nekitámadsz, aki egy szót mer szólni hozzád. Hetek óta nem hagyod el a házat, és úgy csinálsz, mint aki máris feladta. De nem adhatod fel! Muszáj küzdened!

– Addig nem megyek ki innen, amíg erre mások segítsége nélkül képes nem vagyok. És nem volt jogod a megkérdezésem nélkül idehívni azt a nőt. Ez az én házam. Azonnal küldd haza!

– Nem, Archer kisasszony marad – közölte Rafe eltökélten. – Már oda is adtam neki a honoráriumát, azt nem kérhetem vissza. Ez volt a feltétele, hogy elvállalja a munkát.

– Nos, ez mindent elárul róla – közölte Raoul megvetően. – Az isten áldjon meg, Rafe, nem szoktál ilyen ostoba lenni! Hiszen napnál világosabb, hogy az a nő átvert téged. Fogadni mernék, hogy két nap múlva valamilyen ürüggyel lelép, és viszi a pénzt is.

– Archer kisasszonynak kifejezetten jó referenciái vannak – mondta Rafe. – Magasan képzett, tapasztalt és sikeres fizioterapeuta.

– El tudom képzelni – morogta Raoul.

– Akkor most magatokra hagylak benneteket, hogy megismerkedhessetek. Nekem Poppyval

van találkozóm, mert el kell kezdenünk szervezni az esküvőt. Ahol te leszel a tanúm. Úgyhogy nincs mese, ott kell lenned – tolókcocsiban vagy anélkül. Megértetted?

– Nos, biztosíthatlak róla, hogy ilyen állapotban nem fogok mutatkozni az emberek előtt – sziszegte Raoul. – Jobban jártok, ha inkább Remyt kéritek fel a megtisztelő feladatra.

– De hiszen ismered őt! Az is lehet, hogy el sem jön. Ha valami érdekesebb programja akad, akkor egyszerűen elfelejti. Nem, Poppy és én ragaszkodunk hozzá, hogy te legyél a tanánk – mondta Rafe, és elindult az ajtó felé. – Majd hívlak, hogy mi a helyzet. *Ciao!*

Lily idegesen szorongatta a ridiküljét. A keze a nyári meleg dacára jéghideg volt. A két férfi odabent olyan hangosan beszélt, hogy azt nem lehetett nem hallani, és bár sem franciául, sem olaszul nem tudott túl jól, annyit azért megértett, hogy Raoul Caffarelli nem kifejezetten örül a jelenlétének. Na, nem mintha ő önként lenne itt, de a pénz nagy úr. És azzal, hogy ki tudta fizetni az édesanyja jelzálogkölcsonét, hatalmas terhet vett le a válláról.

Ám kettesben lakni egy vadidegen férfival ebben a hatalmas kastélyban – nos, ennél szörnyűbbet elképzelni sem tudott. A lába úgy remegett, hogy alig tudott megállni rajta.

Ám ekkor nyílt a reggelizőszoba ajtaja, és Rafe Caffarelli lépett be rajta. A tekintete komor volt.

– Raoul a könyvtárban van. Kérem, ne ijedjen meg tőle, kicsit harapós mostanában, de ezt az állapotának kell betudni. Meglehetősen frusztrálja a helyzet.

Lily felállt, és magához szorította a táskáját.

– Nos, ez nem csoda – mondta, és nyelt egy nagyot. – Az ilyesmi nagy lelki teher.

– Igen, egy rémálom neki is, nekem is. Fogalmam sincs, hogy közelítsek hozzá. Mindenkit elmar maga mellől. – Gondterhelten vakarta az állát. – És egyszerűen nem hajlandó együttműködni. Ilyennek még életemben nem láttam. Régebben is makacs volt, de ez most mindenen túltesz.

– Talán csak időre van szüksége – vigasztalta Lily. – Van, akinek hónapok kellenek, hogy elfogadja a helyzetét. De sajnós olyan is van, aki soha nem képes erre.

– Azt akarom, hogy az esküvőmön már ott legyen, még ha erővel kell is odacipelnem.

– Mindent el fogok követni, hogy elősegítsem a gyógyulását, de ígérni semmit nem tudok.

– Ha bármire szüksége van, forduljon Dominique-hoz, a házvezetőnőhöz. Ő majd megmutatja a lakosztályát is, csak előbb mutatkozzanak be egymásnak Raoullal. Reggelenként jön egy fiatalember, Sebastiannek hívják, ő szokott segíteni az öcsémnek zuhanyozni és felöltözni. Van valami kérdése?

– Nem, azt hiszem, egyelőre ennyi elég lesz.

Rafe bólintott, és kinyitotta Lily előtt az ajtót.

– Megmutatom, hol a könyvtárszoba, de bemennie egyedül kell. – Vágott egy grimaszt. – Rám most nagyon haragszik.

A napfényes reggelizőszobával ellentétben a könyvtár sötét volt, és komor, csak egyetlen ablakon szűrődött be némi világosság.

Lily tekintetét azonnal magára vonta a hatalmas íróasztal mögött tolószékben ülő férfi. Raoul Caffarelli ugyanolyan jóképű volt, mint a bátyja. Ugyanolyan sötét haja volt, ugyanolyan barna bőre és ugyanolyan markáns, határozott álla. Csak a szeme volt más: nem sötétbarna, hanem barnászöld, és ez a barnászöld szempár most haragosan villogott.

– Ne haragudjon, hogy nem állok fel – közölte maró gúnnyal.

– Nem... én... természetesen...

– Nos, ha nem hülye, és nem süket, akkor nyilván tisztában van vele, hogy nem örülök különösebben, hogy itt van.

Lily úgy döntött, hogy nem hagyja magát megfélemlíteni.

– Nem, nem vagyok sem hülye, sem süket.

Raoul egy darabig figyelmesen nézte őt, és Lily megállapította, hogy egyértelműen látszik rajta a francia-olasz származása. Nagyon magas, kifejezetten sportos testalkatú, amiről különösen az inge alatt jól kirajzolódó izmos karja árulkodik. Mármint a bal karja, mert a jobb be van gipszelve.

Azarcagondosan borotvált, de az állán levő sötét árnyék az átlagnál magasabb tesztoszteronszintet sejtet. Az orra valamivel hajlottabb volt, mint a bátyjéé, és a kissé megnyúlt vonásaiból Lily arra következtetett, hogy az utóbbi időben nyilván fogyott pár kilót. Vajon milyen lehet az arca, amikor mosolyog?

Ám a kérdést mindjárt elhessegette. Nem, ő nem azért van itt, hogy jókedvre derítse ezt az embert, hanem hogy megtanítsa járni. Úgyhogy minél előbb hozzáfog, annál gyorsabban túl lesz rajta.

– Felteszem, hogy a bátyám részletesen ecsetelte magának az állapotomat – közölte Raoul még mindig roppant ellenségesen.

– Igen, de megnéztem a röntgenfelvételeit is, valamint átolvastam a fizioterápiás szakemberek szakvéleményeit.

– És? – vonta fel a szemöldökét Raoul.

Lily megnedvesítette kiszáradt szája szélét, és próbált nem tudomást venni vadul kalapáló szívéről.

– Azt gondolom, hogy érdemes lenne kipróbálni néhányat az én módszereim közül is, mert voltak már betegek magához hasonló sérülésekkel, akiket sikeresen kezeltem.

– És mégis mik ezek a módszerek? – kérdezte a férfi gúnyosan. – Tömjénfüst? Mantra? Auraolvasás? Esetleg kézzrátétel?

Lily érezte, hogy előnti a düh. Megszokta már, hogy az emberek eleinte szkeptikusak a kezelésekkkel elérhető eredményeket illetően, ám Raoul egyszerűen túl messzire ment. De majd megváltozik a véleménye, ha sikerül őt lábra állítania! Igen, most már kifejezetten vonzotta a kihívás.

– A hagyományos módszereket kombinálom az alternatív gyógymódokkal. Hogy milyen arányban, az a konkrét esettől függ.

– Például mitől?

– Például attól, hogy a beteg hogyan táplálkozik, hogyan él, milyenek az alvási szokásai, milyen a fizikai kondíciója, és...

– És utána kártyát vet, ugye? Vagy elkészíti a horoszkópját.

Lily összeszorította az ajkát, mert már a nyelvén volt a csípős válasz. Ez a Raoul Caffarelli a legudvariatlanabb fickó, akivel életében találkozott. Tipikus elkényeztetett playboy, aki mindig mindent ezüstitálcán kapott az élettől, a dühe és az önsajnálata is azokra jellemző, akiknek soha a kisujjukat sem kellett mozdítaniuk semmiért.

Pedig örülhetne, hogy legalább pénzügyi gondjai nincsenek. Hogy a nap huszonnégy órájában kiszolgálják, és a családja is mindenben mellette áll. Vajon mikor ebben a luxuskastélyban ülve sajnálja magát, nem gondol rá, hogy vannak emberek, akik nap mint nap éheznek és fáznak, mégsem segít rajtuk senki?

– Amúgy Bika vagyok, ha tudni akarja – közölte a férfi.

– Nos, akkor biztos ezért olyan csökönyös.

– Igaza van, néha meglehetősen makacs tudok lenni. De ebben mintha hasonlítanánk egymásra, nem gondolja?

– A kitartás jobb szó. Nem szeretem, ha valaki feladja, mielőtt az összes lehetőséget kipróbálta volna.

Raoul elgondolkodva dobolt az ujjával a tolószék karfáján, és közben átható tekintettel nézte Lilyt, aki ettől kifejezetten feszélyezve érezte magát. Vajon gondolatban éppen más nőkkel hasonlítja össze? Mert ha igen, abból ő csak rosszul jöhet ki. Különös tekintettel jelentéktelen öltözetére meg festetlen arcára.

– Fogalmam sincs, mit keres maga itt – közölte a férfi végül ingerülten. – Ha nem lennék nyomorék, valószínűleg saját kezűleg dobnám ki.

Lily állta a pillantását.

– Nos, Mr. Caffarelli, én viszont biztosíthatom, hogy foggal-körömmel védekeznek, ha csak egy ujjal is megpróbálna hozzám érni.